

ПОСТУКЪТ НА АХИЗЪ
СВОБОТА И ДВОМЪН

СОСТАВИТЕЛИ:

В. ГОРОВЕНКО

Е. МАНОХА

Бойчук Михайло Львович

Михайло Бойчук народився 30 жовтня 1882 р. в с. Романівка, тепер - Тереховлянського району. У батьків було ще восьмеро дітей, та вони зробили все можливе, аби первісток вчився. 1898 р. Михайло у 16-літньому віці приїхав до Львова, вступив на навчання у мистецьку школу. При сприянні митрополита Андрея Шептицького продовжив освіту в Краківській Академії Красних Мистецтв, згодом у Мюнхені, Відні та Парижі.

У 1911 - 1912 рр. мешкав у Львові. Брав участь у реставрації собору св. Юра у Львові; зробив серію малюнків для портрета митрополита Шептицького.

У 1912 р. на замовлення Російського Археологічного Товариства реставрував усипальню родини гетьмана Розумовського у с. Лемешах Чернігівської губернії.

Під час Першої світової війни як австрійський підданий був засланий в Уральськ. Восени 1917 р. приїхав до Києва, де в цей час засновувалася Українська Державна Академія Мистецтв. Михайло Бойчук став одним з її фундаторів і керівником монументальної майстерні. З 1924 р. - професор Київського художнього інституту, з 1925 р. - член Асоціації Революційного Мистецтва України (АРМУ).

Відтоді він практично впроваджував у життя концепцію української школи фрескового живопису, зверненого до сучасних проблем життя, до боротьби за нову Україну. Школа ця отримала назву "бойчукізм", а її послідовників називають "бойчукістами".

Слава до художника прийшла ще у 1910 р., коли на виставці в Салоні Незалежних у Парижі експонували 18 праць "школи Бойчука" під загальною назвою "Відродження візантійського мистецтва". Європейська преса високо оцінила новаторські пошуки українських митців. У своїй творчості М. Бойчук орієнтувався на монументальне мистецтво Візантії та українське малярство XVII - XVIII століть. Саме з тих глибин він прагнув прокласти стежку до нової української культури.

Відомі його твори "Пастушка", "Молочниця" (обидва - 1910), "Ратай", "Школа" (1910 - 1914), "Під яблунею" (1912 - 1913), "Дівчина з квіткою" (1917 - 1918), "Збори жіночого активу" (1929); портрети Б. Лепкого та С. Жеромського.

Разом із своїми учнями М. Бойчук створив понад 20 великих монументальних розписів. Серед них - славнозвісні розписи Луцьких казарм у Києві (1919), Селянського санаторію під Одесою (1928), Червонозаводського театру в Харкові (1933 - 1935).

Аби знищити М. Бойчука і всю його школу, потрібні були аргументи. І вони знайшлися: "колишній офіцер австрійської армії, професор Київського художнього інституту Бойчук є одним із керівників націонал-фашистської організації..."

25 листопада 1936 р. М. Бойчука заарештували. Вирок - розстріл. Його було виконано в Києві 13 липня 1937 р.

Після арешту митця практично всі його твори знищили. Деякі з них дійшли до нас лише у фотографіях. Але й залишки свідчать про його унікальне обдарування.

ΠΟΚΡΟΒΙ ΠΡΟΤΥΠΗ
ΒΟΔΩΝ.

